

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 551 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΓΙΑΤΙ ΚΗΡΥΤΤΟΥΜΕ;

Κόπος και μάχη

Τό δυσκολότερο έργο τής Έκκλησίας είναι τό κήρυγμα. Δέν πρόκειται άπλώς για τήν ιερουργία μιās λειτουργικής πράξεως ή λατρευτικής άκολουθίας, πού γίνεται μέν έν Άγίω Πνεύματι, αλλά πού δέν άπαιτεί ιδιαίτερο άγώνα (Α΄ Κορ. α΄ 17).

● Τό κήρυγμα είναι έργο, πού άπαιτεί κόπο για να τό προσφέρης άποδοτικά. Οί άληθινοί πρεσβύτεροι και έπίσκοποι τής Έκκλησίας κοπιάζουν «έν λόγω και διδασκαλία» (Α΄ Τιμ. ε΄ 17).

● Τό κήρυγμα άπαιτεί θάρρος, για να μή λυγίξης μπροστά στις άπειλές. Ό Κύριος χαρίζει στον άπόστολο του κηρύγματος τό θάρρος και τήν παρρησία, όπως τότε, στην Κόρινθο. Ένίσχυσε τον πιστό Του δούλο και θερμουργό κήρυκα, τον Παύλο: «Μή φοβού, αλλά λάλει και μή σιωπήσης» (Πράξ. ιη΄ 9).

● Τό κήρυγμα άπαιτεί άπόφασι θυσίας, για να μήν υποχωρήσ στις ποικίλες αντιδράσεις (Πράξ. δ΄ 20).

● Τό κήρυγμα άπαιτεί ύπομονή, προκειμένου να δής τους καρπούς του.

Μιλώντας ό Παύλος στους χριστιανούς τής Θεσσαλονίκης, παρουσιάζει μερικά στοιχεία του ευαγγελικού κηρύγματος: «Έπαρρησιασάμεθα έν τώ Θεώ ήμών λαλήσαι προς ύμās τό ευαγγέλιον του Θεού έν πολλώ άγώνι» (Α΄ Θεσ. β΄ 2).

Έτσι έξηγείται, γιατί ό Παύλος, πού τον κάλεσε ό Θεός να βαστάση τό μεγαλύτερο βάρος (Πράξ. θ΄ 15), δηλαδή, τό κήρυγμα, δέν ήσυχολείτο τόσο μέ έκκλησιαστικές πράξεις, όπως τό βάπτισμα κ.ά. Έμπιστευόταν σε άλλους τό τελετουργικό τής Έκκλησίας. Έκείνος παρέμενε κυρίως στο δύσκολο, στον ευαγγελισμό ό τών ψυχών (Α΄ Κορ. α΄ 17).

Για τον Παύλο τό κήρυγμα ήταν μία μάχη, ανάμεσα σε μύριους κινδύνους. Αυτό φάνηκε και στους Φιλίππους και στή συνέχεια στή Θεσσαλονίκη. Λέει ό ιeros Χρυσόστομος: «Ούκ έστιν είπειν, ότι εκεί μέν έκινδυνεύσαμεν, ένταυθα δέ

οὐ. Ἵστε καὶ ὑμεῖς ὅσος ὁ κίνδυνος, μεθ' ὅσης ἀγωνίας ἐγενόμεθα πρὸς ὑμᾶς» (Ε. Π.Ε. 22,380). Μετάφρασις: Δέν μπορεῖ κάποιος νά πῆ, ἐκεῖ μὲν κινδυνεύσαμε, ἐδῶ ὁμως ὄχι. Τό ξέρετε καλά, πόσο κινδυνεύσαμε, μέ πόση ἀγωνία βρεθήκαμε ἀνάμεσά σας.

Κάποτε ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀποδίδει, γιά πολλούς λόγους, ἀλλά καί διότι δέν λειτουργεῖ καί δέν μεταδίδεται καί δέν προχωρεῖ «ἐν πολλῶ ἀγῶνι».

Λόγος ἀπρηχαιωμένος, ὡς πρὸς τή μορφή, ἀποστεωμένος ὡς πρὸς τήν παρουσιασι, κωθρός καί χλιαρός, δέν εἶναι δυνατόν νά συγκινήση. Δέν μπορεῖ νά ἐλκύση καί νά συναρπάση, νά πείση καί νά στερεώση.

- Χρειάζεται πολὺς κόπος, γιά νά βρεθῆ ὁ ἐπιτυχέστερος τρόπος προσεγγίσεως τῶν ψυχῶν. Καί αὐτό τόν κόπον τόν ὀφείλουν οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας.

- Χρειάζεται πολὺς κόπος, γιά νά κηρύττη κανεῖς συνεχῶς τό λόγο μέ ζέσι καί πίστι.

- Χρειάζεται πολὺς κόπος, γιά νά μήν ἀποκάμνη ὡς μαχητῆς τῆς παρατάξεως Κυρίου.

- Χρειάζεται πολὺς κόπος καί ἥρωική ἀπόφασις, γιά νά κηρύττη ἀπεριτήμητη τήν ἀλήθεια πρὸς ὄλους.

Ἀλήθεια καί καθαρότητα

Ἐχει μεγάλη σημασία γιά τήν Ἐκκλησία ὁ λόγος. Ὅχι μόνο, διότι εἶναι τό ἀναγκαιότερο στοιχεῖο τῆς ἐν Χριστῶ ὁμολογίας, ἀλλά καί διότι ὑπάρχει πάντοτε στόν κόσμον ὁ ἀντίλογος.

Ὅπως ὑπάρχει ὁ Χριστός καί ὁ Ἀντίχριστος, ἔτσι ὑπάρχει ὁ λόγος καί ὁ ἀντίλογος, ἡ ἀλήθεια καί ἡ πλάνη, ὁ γνήσιος καί ὁ νόθος λόγος, ὁ ἄδολος καί ὁ πονηρός, τό ἀγνό καί τό διεστραμμένο ἄγγελμα.

Εἶναι ἀνάγκη οἱ χριστιανοί νά διαθέτουν τό πνευματικό ἐκεῖνο αἰσθητήριο, ὡστε νά διακρίνουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπό τά κοσμικά λόγια, πού κάποτε μεταδίδονται καί ἀπό... ἄμβωνος! Νά

ἔχουν οἱ πιστοί τή διάκρισι νά ξεχωρίζουν τήν ὑγιαίνουσα διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ἀρρωστημένη τροφή, πού κάποτε εἶναι ἡ θρησκευτική φλυαρία ἢ πομπώδης αὐτοπροβολή.

Κάθε θρησκευτική κουβέντα δέν εἶναι ἀπαραίτητα καί λόγος τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε κήρυγμα δέν προέρχεται ὀπωσδήποτε ἀπό τό Χριστό, οὔτε πάντοτε εἶναι ἀντίλαλος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μπορεῖ νά εἶναι «καί ἐκ τοῦ πονηροῦ» (Ματθ. ε' 37). Γι' αὐτό ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει τά τρία βασικά στοιχεῖα τοῦ γνησίου χριστιανικοῦ λόγου.

- Τό ἕνα ἀναφέρεται στήν πίστι.

- Τό ἄλλο στή ζωή, σ' αὐτό πού θά τό λέγαμε ἠθική.

- Τό τρίτο στήν προαίρεσι τῆς καρδιάς, σ' αὐτό πού θά τό λέγαμε ἐλατήρια.

Λέει ὁ μέγας Ἀπόστολος: «Ἡ παράκλησις ἡμῶν οὐκ ἐκ πλάνης οὐδέ ἐξ ἀκαθαρσίας, οὔτε ἐν δόλω» (Α' Θεσ. β' 3).

Τό Εὐαγγέλιο ὀνομάζεται «παράκλησις». Πρόκειται γιά διδασχά, πού ἀναπαύει τόν ἄνθρωπον, τόν ἱκανοποιεῖ πλήρως, τόν παρηγορεῖ, τόν ἐνισχύει. Εἶναι ἡ διδασχά τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πίστις, ζωή, ἀνιδιοτέλεια

- Τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου εἶναι, ὡς διδασχά, ὁ καθρέφτης τῆς ἀλήθειας. Αὐτό τονίζεται μέ τό «οὐκ ἐκ πλάνης».

Γιά τόν Παῦλον αὐτό εἶχε μεγάλη σημασία, διότι τήν ἴδια ἐποχή περιώδευαν καί οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀπάτης, τῆς θρησκευτικῆς πλάνης. Γαργάλιζαν (Β' Τιμ. δ' 3) τά αὐτιά τῶν ἀκροατῶν. Ἄρσαν σέ πολλούς τά λόγια τους, ἀλλ' ἦσαν λόγια πλάνης. Δέν παρουσίαζαν ἀτόφια τήν ἀλήθεια τοῦ λόγου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐπιστᾶ ὁ Παῦλος τήν προσοχή τῶν χριστιανῶν στίς ψεύτικες διδασκαλίες. Νά μή προσέχουν «πνεύμασι πλάνοις» (Α' Τιμ. δ' 1). Τί θά ἔλεγε σήμερα, πού μέσα στόν ὀρθόδοξο χῶρον ἐκεῖνοι πού

ἀποσποῦν τοὺς περισσότερους θαυμαστές καὶ ὀπαδοὺς εἶναι οἱ ἐσχατολογοῦντες καὶ θαυματολογοῦντες;

Χρειάζεται προσοχή. Γλυκόλογα θρησκευτικά μὴ πορρὲ ν' ἀκούσῃ κανεὶς καὶ ἀπὸ πλανεμένους ἀνθρώπους, ἀπὸ αἰρετικούς καὶ σχισματικούς, ἀπὸ ἀρρωστημένων τύπους.

Ὁ γνήσιος λόγος πηγῆ ἔχει τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὴν ἀποκαλύπτει ὁ Χριστὸς καὶ ὅπως τὴν κηρύττουν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὅπως τὴν διδάσκει μέσα στὴν ὄντως ἱερά παράδοσι τῆς ἑκκλησίας.

• Ἡ διδασχὴ τοῦ Εὐαγγελίου δέν δικαιολογεῖ ἐπίσης τὴ βρωμιά τῆς ἀμαρτίας. Δέν δικαιολογεῖ ἀμαρτωλές καταστάσεις. Πολὺ περισσότερο δέν ἐξωθεῖ σὲ ἀκάθαρτα πάθη. Δέν ἔχει σχέσι μὲ ἀμοραλιστικές θεωρίες καὶ λαϊκίστικες θρησκευτικότητες. Αὐτὸ ὑπογραμμίζεται μὲ τὸ «οὐδὲ ἐξ ἀκαθαρσίας».

Δέν ἀρκεῖ μόνο ὁ νοῦς νὰ εἶναι στραμμένος στὴν ἀλήθεια. Ὁφείλει καὶ ἡ καρδιά νὰ εἶναι στραμμένη στοῦ χριστομίμητο βίωμα. Ὁρθόδοξο δόγμα, ἀλλὰ καὶ ὀρθόδοξο ἦθος. Ἀφοῦ καὶ τὸ ἦθος εἶναι ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἀποκαλυφθεῖσα ἀπὸ τὸν Κύριο. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει, ὅτι δόγμα ἀκριβείας καὶ ζωὴ ἀγία συνυπάρχουν: «Πολλαχοῦ εὐρίσκομεν ὑπὲρ μὲν πίστεως οὐδὲν ἐγκαλουμένους, ἀπὸ δὲ βίου πονηροῦ κολαζομένους μόνον. Ὡσπερ ἀλλαχοῦ ὑπὲρ μὲν βίου οὐδὲν ἐγκαλουμένους, διὰ δὲ δόγμα διεστραμμένον ἀπολλυμένους. Ταῦτα γὰρ ἀλλήλων ἔχεται» (Ε.Π.Ε. 23,572). Μετάφρασις. Πολλές φορές δέν κατηγοροῦνται χριστιανοὶ γιὰ τὴν πίστι, ἀλλὰ κατηγοροῦνται γιὰ τὴν ἀσυνέπεια στὴ ζωὴ τους. Καὶ ἀντίθετα, ἄλλοι δέν κατηγοροῦνται καθόλου γιὰ τὴ ζωὴ τους, ἀλλ' ὀδηγοῦνται στὴν ἀπώλεια ἐξ αἰτίας τοῦ διεστραμμένου δόγματος. Δόγμα καὶ βίος συνδέονται στενά.

Οἱ εἰδωλολάτρες εἶχαν φτάσει στοῦ σημείου νὰ λατρεύουν καὶ βρωμεροὺς θεοὺς, δηλαδὴ θεοὺς προστάτες τῆς ἀνηθικότητας καὶ τῆς ἀκολασίας. Τὸ Εὐαγγέ-

λιο ἀντίθετα κηρύττει τὴν ἀλήθεια, ποὺ μεταφράζεται σὲ καθαρὴ ζωὴ.

Βέβαια καθαροὶ καὶ ἄμωμοι δέν εἶμαστε. Πιστεύουμε ὁμως στοῦ ὕψος τῆς καθαρῆς καὶ ἀγίας ζωῆς. Ἀναγνωρίζουμε τὴ βρωμερότητά μας. Καὶ νοσταλγοῦμε τὰ καθαρά ὕψη μιᾶς ἀγνῆς ζωῆς.

Λέμε τοῦτο, διότι καὶ στίς μέρες μας ὑπάρχουν θρησκευτικὸ κήρυκες, ποὺ οὔτε λίγο οὔτε πολὺ δικαιολογοῦν τὴν ἀμαρτία! Παρουσιάστηκε καὶ κίνημα «θεολογίας τῆς ἀμαρτίας», ὄχι τῆς διδασκαλίας περὶ ἀμαρτίας, ἀλλὰ τῆς θεωρητικῆς συνηγορίας ὑπὲρ τῆς ἀμαρτίας! Πρόκειται γιὰ μορφή σύγχρονου Νικολαιτισμοῦ ὄχι ἀπλῶς πρακτικοῦ, ἀλλὰ καὶ θεωρητικοῦ. Τείνουμε νὰ δικαιολογήσουμε τὰ πάντα, τὴν πορνεία, τίς προγαμιαῖες σχέσεις, τὴ μοιχεία, ἀκόμη καὶ τίς... ἐκτρώσεις, γιὰτὶ ὄχι καὶ τό... γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων!

Κήρυγμα ἀκαθαρσίας!

Θρησκευτικὸς ἀμοραλισμὸς!

• Ἡ διδασχὴ τοῦ Εὐαγγελίου ξεκινᾷ καὶ μὲ ἀγνές προθέσεις. Ὁ ἐργάτης τῆς ἑκκλησίας κηρύττει χωρὶς ν' ἀποβλέπη σὲ προσωπικὰ ὀφέλη, χωρὶς ἀτομικὰ συμφέροντα, χωρὶς πονηρία καὶ δόλο. Αὐτὸ τονίζεται ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο μὲ τὸ «οὔτε ἐν δόλω».

Κηρύττει ὁ λειτουργὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης μόνο γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ. Εἶναι ὁ ἀντιδιοτελής καὶ ἀπονηρευτὸς ἄνθρωπος. Δέν ἔχει σχέσι μὲ ἀπάτες.

Γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ ἀπατεῶνες τοῦ πνεύματος. Ἐργάζονται μὲ δόλιους τρόπους καὶ μὲ πονηροὺς σκοποὺς. Ἐργάζονται δραστήρια ὅπως τότε οἱ ψευδάδελφοι, οἱ ἰουδαίζοντες, ποὺ ἤθελαν νὰ δημιουργήσουν προβλήματα καὶ νὰ θέσουν προσκόμματα στοῦ μεγάλο Ἀπόστολο, πετυχαίνοντας συγχρόνως τὸ στόχο τους: Νὰ κατασκευάσουν ὀπαδοὺς προσωπικούς (Γαλ. στ' 13).

Ἀκόμα καὶ τὴ Μεσσιακὴ ἀνάγκη τοῦ λαοῦ ἐκμεταλλεύτηκαν κατὰ καιροὺς θρησκευτικοὶ ἀπατεῶνες.

Θυμηθήτε τόν ψευτομεσσία Θευδᾶ, γιά τόν ὁποῖον κάνει λόγο ὁ ἅγιος ἐκεῖνος φαρισαῖος, ὁ Γαμαλιήλ (Πράξ. ε' 36). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐκ ἔστι δόλος, φησί, τό πρᾶγμα, οὐδέ ἀπάτη, ἵνα ἐνδῶμεν. Οὐκ ἔστιν ὑπέρ μυσαρῶν πραγμάτων, οἶον γοήτων καί μάγων καί ἀκαθαρσίας, φησίν. Οὔτε ἐν δόλῳ, οὔτε ἐπί στάσει τινί, ὅπερ ὁ Θευδᾶς ἐποίησεν*» (Ε.Π.Ε. 22,382). Μετά φρασις: Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Εὐαγγελίου δέν εἶναι δόλος καί ἀπάτη, γιά νά φοβηθοῦμε. Δέν μιλάει (τό Εὐαγγέλιο) καί δέν ὑποστηρίζει βδελυρά πράγματα, οὔτε γιά γόητες μιλάει καί γιά μάγους καί ἀνηθικότητα. Οὔτε ἔχει σχέσι μέ δόλο. Οὔτε ἀποβλέπει νά κάνη καμμιά ἐπανάστασι, σάν ἐκείνη, πού ἔκανε ὁ Θευδᾶς.

Νά ἀρέσουμε στό Θεό

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δέν ἦταν πλάνος. Ἦταν ὁ γνήσιος ἐργάτης τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὁ δόκιμος τοῦ Θεοῦ. Τόν δοκίμασε, τόν βρήκε ἄξιο τῆς ἐκλογῆς Του καί τοῦ ἐμπιστευτήκε τό θησαυρό Του. Τόν ἔκανε σκεῦος Του. «Ἐχομεν τόν θησαυρόν τοῦτον ἐν ὄστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολή τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καί μή ἐξ ἡμῶν» (Β' Κορ. δ' 7).

Πῶς ἤξερε ὁ Θεός, ὅτι ὁ διώκτης Του Σαῦλος ἦταν ἄξιος νά τοῦ ἐμπιστευτῆ τό Εὐαγγέλιο, τῆ μεγαλύτερη ἀποστολή μέσα στήν ἱστορία; Ὡς παντογνώστης.

- Γνώριζε ὁ Θεός τήν καρδιά τοῦ Παύλου καί τήν πρόθεσί του.

- Γνώριζε, ὅτι, ἂν ὁ ζῆλος του στρεφόταν σέ σωστό κανάλι, θά κατακτοῦσε ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη.

- Γνώριζε, ὅτι δέν θά ἀλλοίωνε στό παραμικρό τό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας.

- Γνώριζε τέλος, ὅτι θά συνέβαλλε ὁ Παῦλος μέ τόν ἀγῶνα του στό νά καθίσταται συνεχῶς καί δοκιμώτερος καί ἀξιώτερος κήρυκας τῆς Ἀλήθειας Του.

Γι' αὐτό καί τοῦ ἐμπιστευτήκε τήν πῶ δύσκολη ἀποστολή. Λέει ὁ ἴδιος: «Δεδοκιμάσμεθα ὑπό τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τό εὐαγγέλιον» (Α' Θεσ. β' 3).

- Ἐχει συνείδησι ὁ Παῦλος, ὅτι εἶναι «οἰκονόμος μυστηρίων Θεοῦ» (Α' Κορ. δ' 1). Γι' αὐτό θέλει νά κρατήσῃ ἀναλλοίωτο τό εὐαγγέλιο. «Οὔτω λαλοῦμεν».

- Δέν τόν ἐνδιαφέρει τί θά πῆ ὁ κόσμος. Δέν τόν ἐνδιαφέρει νά ἀρέσῃ σέ ἀνθρώπους. Τόν ἐνδιαφέρει νά ἀρέσῃ στό Θεό: «Οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλά τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τās καρδίας ἡμῶν». Ὅ,τι κηρύττει, δέν εἶναι δικό του, γιά νά μπορῆ νά τό προσαρμόζη σέ ὀρέξεις καί ἐπιθυμίας ἀνθρώπων. Ὅ,τι κηρύττει, εἶναι ἀποκαλύψις Θεοῦ. Δέν ἐπιδέχεται βελτίωσι: εἶναι τέλει. Δέν χωρεῖ ἀλλοίωσις: εἶναι διαχρονικό.

Ἡ Ἐκκλησία δέν προσαρμόζεται στίς ὀρέξεις καί τίς ἐπιθυμίας τοῦ κόσμου. Προσεγγίζει μέν τόν ἀνθρωπο μέ ξεχωριστό γιά κάθε ἐποχή τρόπο, ἀλλ' ἐκεῖνο, πού τοῦ δίνει, εἶναι τό ἔνα καί τό αὐτό, τό ἀναλλοίωτο, τό αἰώνιο, τό ἀμετάβλητο, τό οὐράνιο: Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κάποτε ἐνεργοῦμε σάν νά ὑπάρχουν πελατειακές σχέσεις ἀνάμεσα σέ ποιμαίνουσα καί ποιμαινομένη Ἐκκλησία.

- Κληρικοί δέν λαλοῦν τά πρέποντα, ἀλλά τά ἀρέσκοντα στούς ἀνθρώπους.

- Προσέχουν μή κακοκαρδίσουν τοὺς «πελάτες», τοὺς χριστιανούς.

- Προσαρμόζουν τό κήρυγμα καί τῆ συμπεριφορά τους ἀνάλογα μέ τίς ἐπιθυμίας τῶν «πιστῶν».

Αὐτό συνιστᾶ προδοσία. Ὅ,τι παρέδωσε ὁ Κύριος, ὅ,τι παρέδωσαν οἱ Ἀπόστολοι, ὅ,τι παρέδωσε ἡ Καινὴ Διαθήκη, ὅ,τι παραδίδει ἡ Ἐκκλησία, αὐτά λαλοῦμε καί αὐτά κηρύττουμε. Καί ὅποιος θέλει, ἄς τά ἀκούη.

Ἄλλο σύγχρονος τρόπος προσεγγίσεως τῶν ἀνθρώπων καί σύγχρονος τρόπος προσφορᾶς τοῦ Εὐαγγελίου, καί ἄλλο ἀλλοίωσις τοῦ Εὐαγγελίου, γιά νά ἀρέσουμε σέ ἀνθρώπους, γιά νά μή γίνουμε δυσάρεστοι, γιά νά μή γίνουμε μισητοί. Τελικά γιατί κηρύττουμε;

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

26 Φεβρουαρίου - Ψυχοσάββατον

Ἐς κουβεντιάσουμε μέ τήν ψυχή μας!

Ἄκου, ψυχή, τή φωνή τοῦ Θεοῦ!

Η ἐλὼ νά θυμίσω καί στή δική μου ψυχή μερικές ἀπλές ἀλήθειες. Ἄν πάντα τίς ἔχη μπροστά της, δέν θά νικηθῆ ἀπό τήν παροδικότητα. Θά ζῆ μέ ἐγρήγορσι. Τά φτερά της θά εἶναι σέ ἐτοιμότητα. Θά ἀτενίζη τόν οὐρανό. Δέν θ' ἀποκοιμηθῆ στήν ἀγκαλιά τῆς ἀδιαφορίας ἢ τῆς αὐτάρκειας.

—Ψυχή! Ἄκουσέ με, σέ παρακαλῶ.

• Σέ κυκλώνουν οἱ σαρκικές ἐπιθυμίες. Πολλοί ξεγελάστηκαν. Πίστεφαν, πὼς ἡ ξενητιά εἶναι ἡ πατρίδα, πὼς στή γῆ ἔχουν μονιμότητα. Φεύγεις, ὅπου νᾶναι, ψυχή! Δῶσε προσοχή σέ ὅσα λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Ἄγαπητοί, παρακαλῶ ὡς παροίκους καί παρεπιδήμους, ἀπέχεσθε τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατά τῆς ψυχῆς» (Α' Πέτρ. β' 11).

—Ψυχή! Δέν εἶσαι γιά τά γήινα.

Οὔτε γιά τά πρόσκαιρα. Μή προσκολληθῆς στό χῶμα. Ἡ γῆ γιά σένα εἶναι ὁ χῶρος γιά τήν ἀπογείωσι. Εἶσαι παρεπίδημη. Ὅπου νᾶναι, θ' ἀναχωρήσης γιά τή μεγάλη συνάντησι. Σέ περιμένει ὁ Κριτής. «Ψυχή, τά ὧδε πρόσκαιρα, τά δέ ἐκεῖ αἰώνια. Ὅρῶ τό δικαστήριον, καί ἐπί θρόνου τόν Κριτήν, καί τρέμω τήν ἀπόφασιν. Λοιπόν σπουδῆ ἐπίστρεψον. Ἡ κρίσις ἀσυγχώρητος» (κάθισμα Τρίτης ἡχου πλ. α').

—Ψυχή! Πρόσεξε τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ.

• Πὼς μέ ἀνέχεται τούτη ἡ γῆ; Περίμενα τούς κερανοῦς νά πέσουν στό κεφάλι μου.

Τόν ἥλιο νά κρύψη τίς ἀκτῖνες του.

Ἄγρια θηρία νά μέ κατασπαράξουν.

Θαυμάζω τή μακροθυμία τοῦ Κυρίου. Ἀναβάλλει καί τή δική σου, ψυχή, ἀναχώρησι ἀπό ἴδω, ἀλλά καί τό δικό Του ἐρχομό, γιά τή δευτέρα Του παρουσία.

Ἡ μακροθυμία Του δέν εἶναι εὐκαιρία γιά ἀμέλεια καί ραθυμία καί κατ' ἐξακολούθησι ἀμαρτίες. Εἶναι εὐκαιρία γιά σωτήρια μετάνοια.

Περιμένουμε τή νέα ζωή. Ἀκοῦμε ἀποστολική φωνή: «Διό, ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες σπουδάσατε ἄσπιλοι καί ἀμώμητοι αὐτῶ εὐρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ, καί τήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν μακροθυμίαν σωτηρίαν ἠγεῖσθε, καθὼς καί ὁ ἀγαπητός ἡμῶν ἀδελφός Παῦλος κατά τήν αὐτῶ δοθεῖσαν σοφίαν ἔγραψεν ὑμῖν» (Β' Πέτρ. γ' 14-16).

—Σήκω, ψυχή!

Νά πᾶμε στό Χριστό. Μέ ρίγος νά φωνάξουμε: Ἀμάρτησα! Ἐλέησέ με, Κύριε! «Βλέψον σου τά παράνομα ἔργα, ὦ ψυχή μου! Πὼς σέ γῆ βαστάζει; Πὼς οὐ κερανοῖ σε; Πὼς ἄγριοι θῆρες οὐκ ἐσθίουσί σε; Πὼς δέ καί ὁ Ἥλιος ὁ ἄδυτος ἐκλάμπων σοι αἰεὶ, οὐκ ἐπαύσατο; Ἀνάστα, μετανόησον, βόησον πρὸς Κύριον· Ἥμαρτόν σοι,

ἡμαρτον, ἐλέησόν με» (στιχηρό ἐσπ. Κυριακῆς βαρέος ἤχου).

—*Ψυχὴ, ἀνέτοιμη μὴ μείνης!*

• Ὅλα ἔτοιμα. Καὶ τὰ μέσα τῆς σωτηρίας σου στή γῆ (Λουκ. ιδ' 17). Καὶ ἡ ἐπουράνια βασιλεία, νὰ σέ ὑποδεχτῆ (Ματθ κε' 34).

Ἐσύ, ψυχὴ, εἶσαι ἔτοιμη; Γι' αὐτό στὸν κόσμον βρῖσκεσαι, γιὰ νὰ ἐτοιμαστῆς. Στὸν προθάλαμον τοῦ παρόντος νὰ ἐτοιμάσης τίς ἀποσκευές τῶν καλῶν ἔργων γιὰ τὸ αἰώνιον μέλλον.

Ἐτοιμη γιὰ τὸ ταξίδι τ' οὐρανοῦ.

Ἐτοιμη τώρα «πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» (Τίτ. γ' 1). Ἐτοιμη «ἀεὶ πρὸς ἀπολογία» (Α' Πέτρ. γ' 15).

Τὰ βάρη τῶν κριμάτων σου ἀπόθεσέ τα στὰ πόδια τῆς μετάνοιας.

Σάν φύγης ἀπ' τὸ χρόνο καὶ τὸ χῶρο καὶ πορευτῆς στήν ἀχρονη πραγματικότητα, κανένας συνήγορος μαζί σου. Μονάχα τὰ ἔργα σου θὰ σέ συνοδεύουν. Αὐτὰ θὰ φωνάξουν γιὰ τὸ ποιόν σου. «Ἐτοιμάζου, ψυχὴ μου, ἐν τῇ ζωῇ σου, πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν μὴ ταραχθῆναι. Ἐκεῖ γάρ οὐδεὶς ὁ βοηθῶν,... ἀλλ' ἡ τῶν ἔργων ἐπίδειξις, καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία» (κάθισμα Δευτέρας βαρέος ἤχου).

—*Κοίτα, ψυχὴ, τὸν οὐρανὸ!*

• Νὰ μὴ συρτῆς στή νέκρα. Πλάστηκες ἀθάνατη, νὰ εἶσαι ζωντανή.

Γιατί κολλᾷς στῆς λάσπης τῆ βρωμιά; Εἶσαι γιὰ νὰ πετᾷς στὸν Οὐρανὸ ψηλά. Εἶσαι ὄχι γιὰ τῆς γῆς τὸ χῶμα, ἀλλὰ γιὰ τ' οὐρανοῦ τὸ βλέμμα.

Δέν εἶσαι γιὰ τὴν πτώσι. Εἶσαι γιὰ τὴν πτῆσι. Ἡ ἐλευθερία σου δέν εἶναι γιὰ τὴ βουτιά στό χάος· εἶναι γιὰ τὸ πέταγμα στοῦ οὐρανοῦ τὰ ὕψη καὶ τὰ πλάτη.

Δέν εἶσαι γιὰ τὴν ἁμαρτία. Εἶσαι γιὰ τὴν ἀρετή.

—*Στάσου, ψυχὴ, γενναία!*

• Σέ προκαλεῖ ὁ θάνατος. Φόβητρο γιὰ πολλούς, ὄχι γιὰ ὄλους. Ἄτρο-

μα σταθήκανε ἡρωικές μορφές, ὅπως τῶν ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Μιλᾷει ἡ ψυχὴ. Θά τὴν ἀκούσω;

Τὸ λόγο τὸν παίρνει τώρα ἡ ψυχὴ. Μιλᾷει στό σῶμα, πού ἀναγκαστικά συμπορεύεται μαζί τῆς.

—*Θά μέ ἀκούσης, ἄνθρωπε; Θ' ἀνοιξῆς τὰ αὐτιά σου; Θ' ἀνιώσης τὸ ἀληθινὸ συμφέρον σου;*

• Σέ βλέπω νὰ σέ τρώη ἡ ἀγωνία, πῶς θὰ ζήσης! Μέ τίποτε δέν φαίνεται νὰ ἱκανοποιῆσαι.

Σέ κάνει δικό τῆς ἐξάρτημα ἡ πλεονεξία καὶ ἡ φιλαργυρία.

Δέν θὰ σοῦ μιλήσω ἐγώ. Μιά ἄλλη ψυχὴ θὰ σοῦ συστήσῃ τὴ λύσι, πού εἶναι ἡ αὐτάρχεια μέ ζυγαριά τὴν ἀναγκαιότητα. Φτάνουν τὰ λίγα, τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωὴ.

Σοῦ μιλάει ὁ Παῦλος: «Ἐχοντες τροφάς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα» (Α' Τιμ. στ' 14).

• Ἀκόμα καὶ τὴ θρησκεία τὴν βλέπεις σάν δικό σου βόλεμα. Ἄκου πάλι τὴ μεγάλη ψυχὴ τοῦ Παύλου, πού σέ ἀποφορτώνει ἀπὸ τὰ περιττά. «Τίποτε δέν ἔφερες σάν ἥρθες στὸν κόσμον. Τίποτε δέν θὰ πάρης σάν φύγης ἀπ' τὸν κόσμον» (Α' Τιμ. στ' 6-7).

• Ὁ κόσμος σέ μαγεύει. Ξεχνᾷς, πῶς ἄλλου τὸ Σῶμα σταυρώθηκε, γιὰ ν' ἀγιασῆ καὶ μένα καὶ σένα;

Ἄκου, πῶς ἅγιοι ἄνθρωποι, καίτοι ἀγωνίζονταν γιὰ τὸν ἀγνισμό τοῦ σώματος, ὅμως μιλοῦσαν ἐξομολογητικά στὸν μόνο Καθαρό, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, μ' αὐτὴ τὴ βαθεῖα συναίσθησι:

«Φοβερά μόλυνα τὸ σῶμα μου.

Φρικτὰ διέφθειρα καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά.

Μαστίγωσα ὄλες τίς αἰσθήσεις μου μέ τούς βρώμικους λογισμούς.

Λέρωσα τὰ μάτια μου.

Κηλίδωσα τὴ γλῶσσα μέ ἄσχημα λόγια. Ὅλα μου αἰσχροῦ κατάντησαν» (στιχηρό ἐσπ. Δευτέρας ἤχου β').

Ἄκου καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο,

πού είχε πεθάνει για τόν κόσμο, πού είχε μέ τή χάρι τοῦ Χριστοῦ νεκρώσει τό σῶμα: «Ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. στ' 14).

• Τά πόδια σου τρέχουν γιά χρήματα, τά χέρια σου μετροῦνε ἀργύρια.

Ἄκουσε τό μεγάλο Ἀπόστολο, τόν Πέτρο, πού χρήματα δέν είχε, κι ὅμως διαχειριζόταν δύναμι μεγάλη: «Ἀργύριον καί χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὁ δέ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι· Ἐν τῷ ὄνοματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἐγειρε καί περιπάτει» (Πράξ. γ' 6).

• Εὐκόλα ἀποκάμνεις, σάν χάνης χρήματα, ὑγεία, ἀνέσεις. Ἄκουσε τόν Ἰώβ, τή γενναία ψυχή: «Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο. Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον» (Ἰώβ. α' 21).

• Ἔχεις διαρκῶς ἀπαιτήσεις. Δέν σοῦ φτάνουν ὅσα ἔχεις. Ἐπιδιώκεις βελτίωσι. Κι ἄλλα, κι ἄλλα, καί ὄλο πιό καλά, πιό σύγχρονα, πιό μοντέρνα!

Ἄκουσε, λοιπόν, κάποιον, πού ὁ Θεός τοῦ ὑποσχέθηκε ὄλες τίς εὐλογίες. Καί ἐκεῖνος ἀπάντησε:

—Μοῦ φτάνει, Κύριε, πού θάσαι μαζί μου, προστάτης μου καί φύλακας μου. Μαζί μέ σένα νᾶμαι, κι ἄς ἔχω μόνο ἓνα ροῦχο νά σκεπάζωμαι καί λίγο φωμί νά τρώω.

Εἶναι ἡ μεγάλη θεοπτική ψυχή, ὁ Ἰακώβ. Μετά τό ὄραμα τῆς «κλίμακος» νά ἡ ἀπάντησις (ἢ μάλλον ἀπαίτησις) του: «Ἐάν ἡ ὁ Θεός μετ' ἐμοῦ καί διαφυλάξῃ με ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ, ἡ ἐγὼ πορεύομαι, καί δῶ μοι ἄρτον φαγεῖν, καί ἱμάτιον περιβαλέσθαι, ἀρκεῖ μοι...» (Γεν. κη' 20).

• Βλέπω, ἀγαπητό μου σῶμα, πῶς ἠλεκτρίζεσαι ἀπό πειρασμούς, καί μάλιστα σαρκικούς. Ἡ αἰσχροῦ ἡδονή σέ ἀναμοχλεύει. Κι ἐπιζητεῖς, ὅταν κανένας δέν σέ βλέπη, τήν κάθε λογῆς αἰσχροῦ ἱκανοποίησι.

Δές, λοιπόν, τό νέο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πῶς ἀπαντᾷ στήν πρόκλησι τοῦ σαρκικοῦ πειρασμοῦ! «Πῶς ποιήσω τό ρῆμα τό πονηρόν τοῦτο, καί

ἀμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ;» (Γεν. λθ' 9).

Ὁ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος λάλησε τά ἀντιστασιακά τοῦτα λόγια. Ἡ ὁμορφη ψυχή του βρισκόταν σ' ἓνα σῶμα λαμπερό ἀπ' τήν ἀγνότητα.

Σοῦ μιλάω, ψυχή! Θά μέ ἀκούσης;

Στήν ψυχή μου, πού μαζί μέ τό σῶμα ἀμαρτάνει, ἐπιθυμῶ ν' ἀπευθύνω τίς τελευταῖες σκέψεις:

—Γιατί πονᾷς, ψυχή μου;

Ξέρω, πῶς δέν εἶσαι ἀναίσθητη. Μεγάλα γεγονότα σέ πικραίνουν. Κι ὅπως ὁ Κύριος, λές κάποτε καί σύ: «Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου» (Ματθ. κστ' 38).

Ἄλλωστε καί ἡ πιό ἀγιασμένη ψυχή θά πονέσῃ στή ζωή. Ἡ ρομφαία τοῦ πόνου ξεσχίζει καί χαριτωμένες ψυχές. Ὁ λόγος τοῦ Συμεῶν εἶναι γιά κάθε χριστιανό: «Σοῦ τήν ψυχήν διελεύσεται ρομφαία» (Λουκ. β' 35).

—Σέ ζητᾶνε, ψυχή, νά σέ ἀρπάξουν. Πρόσεξε! Πάντα θά σέ εἰδοποιῶ: «Τί ραθυμεῖς, ἀθλία, ψυχή μου;».

Ἡ προειδοποίησις στόν ἄφρονα εἶναι καί γιά σένα: «Τήν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σοῦ» (Λουκ. ιβ' 20).

Τό πρόβλημά σου, ψυχή μου, ἓνα εἶναι: Νά μή μείνης «ἐξῶ τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ».

—Τραγοῦδα, ψυχή μου!

Γιατί νά μήν εἶσαι χαρούμενη καί δοξολογική;

Ἦρθε γιά σένα ὁ Χριστός στή γῆ.

Τραγοῦδα, ὅπως τραγοῦδησε ἡ πιό ὁμορφη ψυχή τοῦ κόσμου, ἡ Μαρία ἡ Παρθένος, ἡ Παναγία: «Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τόν Κύριον, καί ἠγαλλίασε τό πνεῦμά μου ἐπί τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου» (Λουκ. α' 46).

—Γίνε, ψυχή μου, κιθάρα τοῦ Θεοῦ.

Λέγε μαζί μέ τήν ταλαιπωρημένη, ἀλλά καί εὐλογημένη ψυχή, μέ τόν Δαβίδ: «Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τόν Κύριον» (Ψαλμ. 102,1).

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ευλάβεια, αδιαφορία, ασέβεια

Παρόντες και άπόντες. Οί περισσότεροι δυστυχώς από τούς βαπτισμένους ὀρθοδόξους, εἶναι **άπόντες** από τή λειτουργική σύναξι τῆς Κυριακῆς. Λένε, ὅτι ἀνήκουν στίς τάξεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀρνοῦνται νά δύνουν τό «παρών» στήν κοινή σύναξι, πού ὄλα τά παιδιά τῆς οἰκογένειας τοῦ Θεοῦ συναγονται, γιά νά γεμίσουν «*χαρᾶς καί εὐφροσύνης*». Ἡ Ἐκκλησία εὐχεται σέ κάθε θεία Λειτουργία καί γιά τούς άπόντες, ἀλλά καί γιά τούς παρόντες.

- Ὑπάρχουν καί άπόντες, πού θά ἐπιθυμοῦσαν ὀλόψυχα νά εἶναι παρόντες, ἀλλά δέν ἐπιτρέπουν οἱ περιστάσεις. Εἶναι ὀποσδήποτε παρόντες «**τῷ πνεύματι**», ἀλλά σωματικά ἀδυνατοῦν νά παρίστανται στό ὑπέροχο θέαμα καί ἄκουσμα τῆς λατρείας μας. Δέεται εἰδικά γιά τά μέλη τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας: «*Ὑπέρ τῶν δι' εὐλόγουσ αἰτίας ἀπολειφθέντων*». Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, καί γιά τούς ἀδελφούς μας, πού ἀπουσιάζουν, ἀλλά πέρα γιά πέρα δικαιολογημένα. «Εὐλόγως» άπών: Ὁ ἄρρωστος, ὁ ἐργαζόμενος σέ κοινωνική ὑπηρεσία, ὁ εὐρισκόμενος πολύ μακρυνά, ἀκόμα καί ὁ φυλακισμένος. Ἦσαν πολλοί στούς πρώτους αἰῶνες οἱ φυλακισμένοι γιά τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ, πού ἀδυνατοῦσαν νά βρίσκωνται στήν «εὐχή τῆς ἐκκλησίας». Καί ἦταν «ἐκτενής» ὑπέρ αὐτῶν ἡ προσευχή (Πράξ. β' 5).

- Ὑπάρχουν καί **παρόντες**, πού παρίστανται ὡς... άπόντες. Τό σῶμα τους παρόν, ὁ νοῦς τους άπών. Παρόντες σωματικά, άπόντες πνευματικά. Καί γι' αὐτούς ἔχει εἰδική ἰκεσία ἡ λειτουργική πρακτική: «*Ὑπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ*».

Παρόντες, ἀλλά χωρίς τή **δέουσα προετοιμασία** καί γιά τή συμμετοχή στή θεία λειτουργία, πρό παντός γιά τήν προσέλευσι στή θεία Κοινωνία. Ἐπειδή πλησιάζει ἡ Μεγ. Σαρακοστή, ἄς δοῦμε μιά περικοπή σχετική τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «*Τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπονέμεις τῇ ὑγιείᾳ τῆς ψυχῆς, τάχα δέ οὐδέ τεσσαράκοντα, καί προσδοκᾷ ἐξιλεώσασθαι τόν Θεόν; Παίξεις, ἄνθρωπε; Ταῦτα λέγω, οὐχί τῆς μᾶς καί ἐνιαυσίου προσόδου κωλύων ὑμᾶς, ἀλλά βουλόμενος μάλλον διά παντός ὑμᾶς προσιέναι τοῖς ἁγίοις. Διά τοῦτο καί ὁ ἱερεὺς ἐπιφωνεῖ τότε τούς ἁγίους καλῶν, καί διά τῆς φωνῆς ταύτης μωμοσκοπῶν ἅπαντας, ὥστε μή προσελθεῖν τινα ἀπαράσκευον*» (Ε.Π.Ε. 25,40). Μετάφρασις: Σαραντα μέρες διαθέτεις γιά τήν ὑγεία τῆς ψυχῆς. Ἴσως οὔτε καί σαράντα. Καί περιμένεις νά ἐξιλεώσης τόν Θεό; Παίξεις, ἄνθρωπε; Αὐτά τά λέω, ὄχι γιά νά σᾶς ἐμποδίσω ἀπό τήν προσέλευσί σας μιά φορά τό χρόνο στή θεία Κοινωνία, ἀλλ' ἐπειδή θέλω συνεχῶς νά προσέρχεστε στή μετάληψι τῶν ἁγίων. Γι' αὐτό καί ὁ ἱερέας προσφωνεῖ τήν ὥρα ἐκείνη καί καλεῖ τούς ἁγίους νά προσέλθουν, ἐπικρίνοντας καί μέ τά λόγια αὐτά ἐκείνους, πού ἀπροετοίμαστοι προσέρχονται.

- Ὄταν ὁ λειτουργός προσκαλῆ τούς ἁγίους νά προσέλθουν στά Ἱερά, δέν ἐννοεῖ φυσικά ἐκείνους, πού εἶναι ἅγιοι, ἀφοῦ ὄλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Πολύ περισσότερο δέν ἐννοεῖ ἐκείνους, πού ἔχουν τήν αἴσθησι, ὅτι εἶναι ἅγιοι! Κάτι τέτοιο δέν θά ἦταν **αἴσθησις**· θά ἦταν **ψευδαἴσθησις**. Καί οἱ χριστιανοί τό μόνο πού διαθέτουν ὡς προσωπικό τους... προσόν, εἶναι ἡ **συναἴσθησις** τῆς ἁμαρτωλότητος καί ἀναξιότητάς τους. Αὐτή ἄλλωστε τούς ὀδηγεῖ στήν εἰλικρινῆ μετάνοια, στή

συντετριμμένη εξομολόγησι καί στήν ὅσο γίνεται καλύτερη προετοιμασία γιά τή θεία Λειτουργία καί γιά τή θεία Κοινωνία.

Ὅταν μιλάη γιά ἁγίους ὁ λειτουργός, φανερώνει δύο πράγματα:

Τό ἕνα εἶναι τό **δέον**. Σάν νά λέη: Κανονικά τά Ἅγια, τά ἄχραντα Μυστήρια ἀρμόζουν μόνο στούς ἁγίους, γιά νά ἁγιαστοῦν «ἔτι» (Ἀποκ. κβ' 11).

Τό ἄλλο εἶναι τό **ἐφετό**. Σάν νά λέη: Ὅσοι ἀγωνίζεστε καί ἐπιθυμεῖτε τήν ἁγιότητα καί ὅσοι ἔχετε κάνει ὄ,τι περνάει ἀπό τό χέρι σας γιά τήν ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς σας, προσέλθετε. Οἱ ἅγιοι, πού καλοῦντα γιά τά Ἅγια, εἶναι οἱ **εὐλαβεῖς**.

Καί **εὐλάβεια** δέν εἶναι μόνο ἡ ἐσωτερική κατάνυξις. Εἶναι καί ἡ ἐξωτερική προσοχή στά λεγόμενα καί τελούμενα, ἡ μετοχή ὄλων τῶν αἰσθήσεων. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ ἀρχόντων αὐτοῖς διαλεγομένων οὐκ ἀνέχονται ἕξω προσέχειν, πολλῶ μᾶλλον τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ὑπηρεταί ἐσμέν, ἀγαπητοί· ἡμεῖς οὐ τά ἡμέτερα λέγομεν, ἀλλά τά τοῦ Θεοῦ· ἐπιστολαί καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀπό τοῦ οὐρανοῦ ἤκουσαι ἀναγινώσκονται...* Ἐπιστολαί αὐταί εἰσι πεμφθεῖσαι παρὰ τοῦ Θεοῦ. Εἰσερχόμεθα τοίνυν μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς εἰς τάς Ἐκκλησίας καί μετὰ φόβου ἐπακούωμεν τῶν λεγομένων» (Ε.Π.Ε. 23,62). Μετάφρασις: Ἄν συνωμιλοῦσαν μέ ἀρχοντες ἐπίγειους, δέν θά ἀνέχονταν νά προσέχουν ἕξω. Πολύ περισσότερο τώρα, πού συνομιλοῦν μέ τόν Θεό. Ἐμεῖς, ἀγαπητοί, οἱ ἱερεῖς, εἴμαστε ἀπλῶς ὑπηρετές. Δέν μεταφέρουμε δικά μας, ἀλλά τά λόγια τοῦ Θεοῦ. Καθημερινά στήν ἐκκλησία διαβάζονται ἐπιστολές τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι ἐπιστολές, πού τίς ἔστειλε ὁ Θεός. Ἄς μπαίνουμε, λοιπόν, στήν ἐκκλησία μέ τή δέουσα τιμή καί εὐλάβεια καί ἄς ἀκούμε μέ προσοχή τά λεγόμενα.

● Κώλυμα γιά τή **θεία Κοινωνία**, πού εἶναι τό κέντρο καί ὁ σκοπός τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι καί ἡ ἀδιαφορία καί ἡ ψυχρότητα καί ἡ ἀπροσεξία καί ἡ ἔλλειψις ἀγάπης. Ὁ χριστιανός ἀνακρίνει τόν ἑαυτό του κατά τήν προτροπή τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Α΄ Κορ. ια' 28), ἀγωνίζεται γιά τήν ὅσο γίνεται καλύτερη καθαροσύνη του, μετέχει ζωντανά στή λατρεία, καί ἔτσι προσέρχεται στό ἅγιο Ποτήριο.

● Ὑπάρχει ὁμως καί μιᾶ ἄλλη κατηγορία προσερχομένων. Ὁ **προεστώς** ἔχει δικαίωμα (καί καθήκον) ἡ νά ἐμποδίσῃ τήν εἴσοδό τους στό χῶρο τῆς λατρείας ἡ καί νά τούς ἀποπέμψῃ. Πρόκειται γιά **ἀσεβεῖς** καί προκλητικούς, γιά ἀναίσχυντους καί **ἀναιδέις**. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος χρησιμοποιοῖ τό παράδειγμα τοῦ **ψωριασμένου** προβάτου. Δέν τό ἀφήνει ὁ τσοπάνος. Τό ἀπομακρύνει. «*Ἐπί ποιμνῆς πολλά μέν ὑγιαίνει πρόβατα, πολλά δέ ψώρας ἀναπέπλησται. Ἀνάγκη ταῦτα διείργεσθαι ἀπό τῶν ὑγιαίνοντων. Οὕτω καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπειδή τά μέν ἔστιν ὑγιεινά πρόβατα, τά δέ κεκαμωμένα, διά τῆς φωνῆς ταύτης διείρηται ταῦτα ἐκείνων περιωῶν πανταχοῦ διά τῆς κραυγῆς ταύτης τῆς φοικωδεστάτης ὁ ἱερεὺς, καί τοὺς ἁγίους καλῶν καί ἔλκων» (Ε.Π.Ε. 25,40). Μετάφρασις: Στό κοπάδι ὑπάρχουν πολλά πρόβατα ὑγιῆ, ἀλλά καί πολλά ψωριασμένα. Τά τελευταῖα πρέπει νά διαχωριστοῦν ἀπό τά ὑγιῆ. Τό ἴδιο καί στήν Ἐκκλησία. Ἄλλα πρόβατα εἶναι ὑγιῆ, ἀλλά ὑποφέρουν ἀπό κάποια ἀρρώστια. Λέγοντας ὁ ἱερεὺς «Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», διαχωρίζει αὐτά ἀπό ἐκεῖνα. Μέ τή φοβερή του κραυγή καλεῖ καί προσελκύει τοὺς ἁγίους, ὅσους ἔχουν φόβο Θεοῦ καί εἶναι προετοιμασμένοι.*

● Ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὄλους, ἀρκεῖ νά θέλουν. Ὑποδέχεται ὄλους, ἀρκεῖ νά μετανοοῦν. Ἀγαπᾶ ὄλους καί συντρέχει στίς ἀνάγκες τους. «*Τάς θύρας, τάς θύρας*» μόνο προσέχει. Δέν μεταδίδει τά μυστήρια της σέ ὅσους ὄχι ἀπλῶς ἐπιμένουν νά εἶναι ἀμύητοι, ἀλλά καί ἀσεβοῦν στόν ἱερό της χῶρο.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Διακονία παλαιᾶς καί καινῆς Β' Κορ. γ' 7-9

Διακονία τοῦ Πνεύματος (στ. 7-8)

Κφοῦ ὁ Θεός ἔδωσε καί τόν παλαιό, τόν ἀτελῆ καί μή σώζοντα, νόμο, ἄρα τόν ἔδωσε μέ δόξα καί γιά δόξα. Ὅλα δοξάζουν τό Θεό. Καί ὁ Θεός ὅλους τούς δοξάζει. Καί ὅ,τι προσφέρει ἢ μᾶλλον χαρίζει ὁ Θεός, ὑλικό ἢ πνευματικό, «πρός δοξολογία» τό προσφέρει. Καί ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, εἴτε στό Σινᾶ, γιά νά δώση τό νόμο, εἴτε στό Θαβώρ, γιά ν' ἀποκαλύψῃ τίς θεϊκές Του ἀκτίνες, γίνεται μέ δόξα.

Αὐτή τή δόξα τῶν δύο διαθηκῶν ἀντιπαραβάλλει στή συνέχεια τῆς Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς (κεφάλ. γ') ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Εἰ δέ ἡ διακονία τοῦ θανάτου ἐν γράμμασιν ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μή δύνασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τό πρόσωπον Μωυσέως διά τήν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ τήν καταργουμένην, πῶς οὐκί μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος ἔσται ἐν δόξῃ;» (στ. 7-8). Ἐπίδοσις στήν ἀποελληνική: «Καί ὅμως. Ἡ πίστις καί ἡ ἀφοσίωσις στό Μωσαϊκό νόμο, πού μέ γράμματα εἶχε χαραχθῆ σέ λίθινες πλάκες καί ἐπέφερε τό θάνατο, συνωδενήθη μέ ἀκτινοβολία τόση, πού οἱ Ἰσραηλίτες δέν μπορούσαν ν' ἀτενίσουν στό πρόσωπο τοῦ Μωϋσῆ, λόγφ τῆς λαμπρότητας τοῦ προσώπου του, καίτοι ἦταν πρόσκαιρη λαμπρότητα. Πόσο μᾶλλον ἐνδοξη εἶναι ἡ ἀφοσίωσις στήν καινή διαθήκη, ὅπου ἰσχύει τό ζωοποιό Πνεῦμα!».

● Οἱ Ἰσραηλίτες δέχτηκαν τό νόμο τοῦ Θεοῦ, ὅπως δόθηκε στό Μωϋσῆ στό ὄρος Σινᾶ. Καί ὅχι μόνο πίστεψαν, ἀλλά καί ἀφωσιώθηκαν σ' αὐτόν. Καί ὁ τρόπος, πού δόθηκε ὁ νόμος ἀπό τόν Θεό, ἦταν λαμπρός καί δοξασμένος. Χωρίς ὁ ἴδιος ὁ Μωϋσῆς νά τό ξέρη (Ἐξόδ. λδ' 29), ἐνῶ

κατέβαινε, κρατώντας τίς δύο πλάκες, τό πρόσωπό του ἔλαμπε μέ δόξα ὑπερκόσμια.

Τή λάμψη τοῦ προσώπου τοῦ Μωϋσῆ τήν διαπίστωση πρῶτος ὁ ἀδελφός του, ὁ Ἄαρών: «Καί εἶδεν Ἄαρών καί πάντες οἱ πρεσβύτεροι Ἰσραὴλ τόν Μωϋσῆν καί ἦν δεδοξασμένη ἡ ὄψις τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καί ἐφοβήθησαν ἐγγίσει αὐτῷ» (Ἐξόδ. λδ' 30).

Ἦταν τέτοια ἡ δόξα, ἡ λάμψις τοῦ Μωϋσῆ, ὥστε δέν μπορούσαν, δέν ἄντεχαν οἱ Ἰσραηλίτες νά τήν ἀτενίσουν. Γι' αὐτό καί ἀναγκάστηκε ὁ Μωϋσῆς νά θέσῃ «κάλυμμα ἐπί τό πρόσωπον ἑαυτοῦ» (Ἐξόδ. λδ' 35).

● Ἄν μιά φορά ἀξιώθηκαν νά δοῦν τή δόξα τοῦ Θεοῦ «ἐν τῷ προσώφῳ Μωϋσῆ» οἱ Ἰσραηλίτες, πόσο μᾶλλον δόξα καί χαρά καί λαμπρότητα ἀπολαμβάνουν ὅσοι δέχονται τό Χριστό τῆς καινῆς διαθήκης, τό Χριστό, πού εἶναι «ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. α' 3)! Αὐτό θέλει νά τονίσῃ ὁ ἀπ. Παῦλος μέ τόν παραλληλισμό. «Εἰ δέ ἡ διακονία τοῦ θανάτου ἐν γράμμασιν ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μή δύνασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τό πρόσωπον Μωυσέως διά τήν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ τήν καταργουμένην, πῶς οὐκί μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος ἔσται ἐν δόξῃ;» (στ. 7-8).

Διακονία τοῦ θανάτου (στ. 7-8)

● Τό νόμο καί τούς ἀνθρώπους τοῦ νόμου τούς ἀποκαλεῖ ὁ Παῦλος «διακονία τοῦ θανάτου». Ὅχι φυσικά, διότι διακονοῦσαν τό θάνατο, ἢ ἀγαποῦσαν τό θάνατο, ἢ ἐπέφεραν τό θάνατο. Ἦταν μέν διακονία τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ὅμως αὐτός ὁ νόμος, λόγφ τῆς παραβάσεως, ἀναδεί-

κνυε τήν ἐνοχίᾳ τῆς ἁμαρτίας, καί ἡ ἁμαρτία μέ τί σειρά τῆς γεννοῦσε τό θάνατο.

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐκ εἶπε, “ὁ ποιητικός τοῦ θανάτου”, ἀλλ’ “ἡ διακονία τοῦ θανάτου”· διακονεῖ γάρ εἰς θάνατον, οὐκ ἔτικτε θάνατον. Ἡ γάρ τοῦ θανάτου ποιητική, ἡ ἁμαρτία ἦν. Οὗτος δέ τήν κόλασιν ἐπῆγε, καί τῆς ἁμαρτίας δεικτικός ἦν, οὐ ποιητικός. Ἀπεκάλυπτε γάρ σαφέστερον τό κακόν καί ἐκόλαζεν, οὐκ ὤθει εἰς τό κακόν καί διπκόνει, οὐ πρός τό γενέσθαι ἁμαρτίαν ἢ θάνατον, ἀλλά πρός τό δοῦναι δίκην τόν ἁμαρτόντα· ὥστε καί ἀναιρετικός ἦν ταύτη τῆς ἁμαρτίας» (Ε.Π.Ε. 19,198). Μετάφρασις: Δέν εἶπε ὁ Παῦλος, ὅτι ὁ νόμος «προξενεῖ τό θάνατο», ἀλλ’ ὅτι εἶναι «διακονία τοῦ θανάτου». Ὑπηρετεῖ τό θάνατο, δέν γέννησε τό θάνατο. Καθόσον αὐτό πού προξέννησε τό θάνατο ἦταν ἡ ἁμαρτία, ἐνῶ ὁ νόμος δείχνοντας τήν ἁμαρτία ἐπέβαλλε τήν τιμωρία, ἀλλά δέν προσέξνησε αὐτός τήν ἁμαρτία. Ἀπλῶς φανέρωνε σαφέστερα τό κακό καί τό τιμωροῦσε· δέν ὠθοῦσε ὅμως στό κακό. Ὑπηρετοῦσε ὄχι στό νά διαπραχθῇ ἁμαρτία ἢ νά προσξενθῇ θάνατος, ἀλλά στό νά τιμωρήσῃ ἐκεῖνον, πού ἁμάρτανε. Ὡστε μέ τό ἔργο του αὐτό ὁ νόμος ἐμπόδιζε τή διάπραξι τῆς ἁμαρτίας.*

● Δέν ἦταν κακός ὁ νόμος. Δέν ἐξωθοῦσε στό κακό. Ἀλλά καί δέν βοηθοῦσε στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐτοίμαζε ὅμως τόν ἄνθρωπο ν’ ἀναζητᾷ τήν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν, τή σωτηρία. Καί κατὰ τοῦτο «παιδαγωγός γέγονεν εἰς Χριστόν» (Γαλ. γ’ 24).

Πολύ περισσότερο «*διακονία θανάτου*» εἶναι κάθε προσκόλλησις σέ γήινα πράγματα καί σέ κοσμικές καί παροδικές δόξεις! Τρέξιμο καί ἀγώνας, πού τελικά καταλήγει στό θάνατο, κάποτε προκαλεῖ καί τό θάνατο. «*Διακονία θανάτου*». «*Ποία δόξα ἔστικεν ἐπί γῆς ἀμετάθετος*;».

● Σ’ αὐτή τή «*διακονία θανάτου*», τή δόξα «*τῆν καταργουμένην*», ἀντιπαραβάλλει ὁ Παῦλος τήν «*διακονίαν τοῦ Πνεύματος, ἥτις ἔσται ἐν δόξῃ*» (στ. 8). Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Οὐδέν ἕτερον ἦν ἢ γράμματα ὁ νόμος· οὐ βοήθειά τις ἀπό τῶν γραμμάτων ἐκπηδῶσα καί ἐμπνεύουσα τοῖς ἀγωνιζομένοις, καθάπερ ἐπί τοῦ βαπτίσματος, ἀλλά σπῆλαι καί γραφαί θάνατον φέρουσαι τοῖς τά γράμματα παραβαίνουσιν*» (Ε.Π.Ε. 19,198-200). Μετάφρασις: Τίποτε ἄλλο δέν ἦταν ὁ νόμος, παρά γράμματα. Ἀλλά καμμία βοήθεια δέν πρόσφεραν τά γράμματα αὐτά, ὥστε

οἱ ἀγωνιζόμενοι νάμποροῦν νά τά τηροῦν, ὅπως συμβαίνει μέ τή χάρι τοῦ βαπτίσματος. Ὁ νόμος (τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) ἦταν σπῆλες καί γραφές (κεφάλαια καί παράγραφοι), πού ἡ παράβασις τους ἐπέφερε τό θάνατο.

● Ἡ «*διακονία τοῦ Πνεύματος*» εἶναι ἡ καινή διαθήκη. Πιστεύουμε στό Πνεῦμα, πού ζωοποιεῖ. Δεχόμαστε τό Πνεῦμα τῆς ζωῆς. Ὑπηρετοῦμε τό Πνεῦμα. Διακονοῦμε τό Θεό, ὄχι τόν ἀόριστο καί ἀόρατο, ἀλλά τό Θεό, πού σαρκώθηκε γιά μᾶς. Τό σαρκωμένο Θεό, τό Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ἦλθε νά μᾶς διακονήσῃ.

Ποιά διακονία εἶναι ἀνώτερη ἀπό τή διακονία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Πρόκειται γιά τήν ταπεινώσι, πού ἰσοδυναμεῖ μέ δόξα· τή διακονία, πού ἰσοδυναμεῖ μέ τήν πύο δυναμική ἐξουσία. Εἶναι ἡ ἀγάπη στή Ζωή, γιά τή ζωή.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἡ Καινή Διαθήκη οὐ ζωὴν ἐδίδου μόνον, ἀλλά καί Πνεῦμα ἐχορήγει τό τίν ζωὴν παρέχον, ὃ πολλῶ μείζον τῆς ζωῆς ἦν· διόπερ εἶπε, “ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος”*» (Ε.Π.Ε. 19,202). Μετάφρασις: Ἡ Καινή Διαθήκη δέν χάριζε μόνο ζωή, ἀλλά χορηγοῦσε καί Πνεῦμα, πού παρέχει τή ζωή, πᾶγμα, πού εἶναι πολύ πύο ἀνώτερο ἀπό τή ζωή. Γι’ αὐτό ἀκριβῶς εἶπε, «ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος».

Κατάκρισις – σωτηρία (στ. 9)

Ἡ Παλαιά Διαθήκη γιά τήν Καινή Διαθήκη. Προετοιμασία τῆς Καινῆς ὄλα τά παλαιά, «ὁ νόμος καί οἱ προφῆται» (Ματθ. κβ’ 40. Ἰωάν. α’ 46).

● Ὄταν ἦρθε τό τέλειο, τότε τό ἀτελές καταργήθηκε.

● Ὄταν ἦρθε ἡ χάρις, τότε ὁ νόμος παραμερίστηκε.

● Ὄταν ἦρθε ἡ δικαίωσις, τότε ἡ κατάκρισις δέν βαρῦνει.

Ὁ Παῦλος μέ διάφορες εἰκόνες ἀντιπαραθέτει τά δυό, τό παλαιό καί τό νέο, τόν παλαιό Ἰσραήλ καί τόν νέο Ἰσραήλ. Καί ἐπιμένει πολύ, ὄχι τόσο στή Β’ πρὸς Κορινθίους, ὅσο στήν πρὸς Ρωμαίους καί τήν πρὸς Γαλάτας, διότι ἦταν τόσοσ ὁ φανατισμός τῶν Ἰουδαϊζόντων κατὰ τά πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὥστε ὑπῆρχε κίνδυνος ἀλλοιώσεως τοῦ μηνύματος τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ εἰκόνες γιά τίς δυό διαθήκες, ὅπως τίς ἀντιπαραθέτει:

- Γράμμα-Πνεύμα.
- Θάνατος-Ζωοποιήσις.
- Λίθινες πλάκες-Ἀνθρώπινες καρδιές.
- Διακονία θανάτου-Διακονία Πνεύματος.
- Καταργούμενο-Αἰώνιο.
- Διακονία κατακρίσεως - Διακονία δικαιοσύνης.

Γιὰ τὴν τελευταία, γιὰ τὸ ὅτι, δηλαδή, ὁ νόμος, μέ τὴν ἀποκάλυψι τῆς ἁμαρτίας μᾶς ἔφερενε στή συνειδητοποίησι τῆς κατακρίσεως, στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῶ ὁ Χριστός εἶναι ἡ δικαιοσύνη, ἡ δικαίωσίς μας, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς: «Εἰ γάρ ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως δόξα, πολλῶ μᾶλλον περισσεύει ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ» (στ. 9). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Ἄν ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ τήρησις σ' ἐκεῖνο (παλαιά διαθήκη), πού κατέληγε σέ καταδίκη, ἦταν δόξα, πολὺ περισσότερο ὑπερτερεῖ σέ δόξα ἡ διακονία σ'

αὐτό (καινὴ διαθήκη), πού χαρίζει τὴ δικαίωσι, τὴ σωτηρία.

• Ἄν μιά φορά ἀγαποῦσαν οἱ παλαιοὶ τὸ νόμο, πού δέν τούς ἔσωζε ἀπὸ τὴν καταδίκη, πόσες φορές ὀφείλουμε νὰ ἀγαπᾶμε ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Καινὴ Του Διαθήκη, πού μᾶς χαρίζουν τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τὴ λύτρωσι;

• Ἄν εἶχαν ζῆλο οἱ παλαιοὶ γιὰ τὴν καλυμμένη ἀλήθεια, πόσο περισσότερο ζῆλο ὀφείλουμε ἐμεῖς, πού ἔχουμε τὸν ἀποκεκαλυμμένο θησαυρό, τὴν ἀποκάλυψι τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ;

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ» (στ. 9).

Διακονεῖ τὸ λόγο, τὴ λειτουργία, τὴν προσφορά, τὴ χάρι τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἐπηρετεῖ τὴ δικαίωσι. Καὶ αὐτὴ ἡ δικαίωσις, ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία, ὀδηγεῖ στὴν ἀληθινὴ δόξα.

Δ.Γ.Α.

Εὐθύνη τοῦ ἐπισκόπου γιὰ τίς χειροτονίες

«Ὁ τὴν ἐπισκοπὴν λαχὼν ὄσω πρὸς μείζονα ὄγκον ἀναβέβηκε, τοσοῦτῳ πλείονα ἀπαιτηθήσεται λόγον, οὐχὶ διδασκαλίας μόνον καὶ πενήτων προστασίας, ἀλλὰ καὶ χειροτονιῶν δοκιμασίας καὶ μυρίων ἐτέρων» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 26,40).

Μετὰ φρασίς: Ἐκεῖνος, πού τοῦ ἔπεσε ὁ κλῆρος τῆς ἐπισκοπῆς, ὅσο σέ μεγαλύτερο ἀξίωμα ἀνέβηκε, τόσο καὶ μεγαλύτερη ἡ εὐθύνη πού θά τοῦ ζητηθῇ. Καὶ ὄχι μόνο γιὰ τὴ διδασκαλία καὶ τὴ φροντίδα τῶν φτωχῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τίς χειροτονίες δοκίμων ἀνθρώπων καὶ γιὰ μύρια ἄλλα.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη

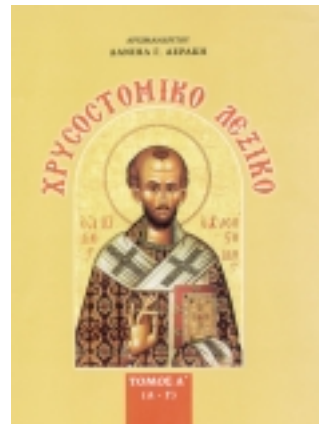
Χρυσοστομικό λεξικό

τόμος 1

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μιλάει γιὰ ὅλα τὰ θέματα στή γλῶσσα του καὶ στή γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐργασία προσφέρει μικρὰ κείμενα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, στὸ πρωτότυπο καὶ στή δημοτικὴ.

Τὸ ὅλο ἔργο θά ὀλοκληρωθῇ σέ 5 τόμους (μέ καλλιτεχνικὴ βιβλιοδεσία). Ὁ πρῶτος τόμος, πού κυκλοφορεῖ, περιλαμβάνει τὰ θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Α, Β, Γ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Περιλαμβάνει περίπου 2.000 λήμματα (θέματα).

Ὁ τόμος τιμᾶται 20 εὐρώ. Γιὰ παραγγελίες στὰ τηλέφωνα: 2103212713, 2103212107 καὶ 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Χειροτονίες! Ἄλλά ποιῶν;

Εταν σκεφτῆς τίνος πρεσβευτῆς πηγαινεις νά γίνης, ὅταν σκεφτῆς σέ ποιά ἐποχή πᾶς νά μεταδώσης τό εὐαγγέλιο τῆς Ἀλήθειας, ὅταν σκεφτῆς τή δική σου ἀναξιοτήτα καί τοῦ ἔργου τή βαρύτητα, τότε δέν ἐπιζητεῖς νά χειροτονηθῆς, πολύ περισσότερο δέν σπεύδεις. Τότε μιμείσαι τόν προφήτη Ἡσαΐα καί στά δυό.

• Τό ἕνα: Στό ἀποστολικό ἐρώτημα τοῦ Θεοῦ, «τίνα ἀποστείλω καί τίς πορεύεται πρὸς τόν λαόν τοῦτον;», ἀπαντᾷ ὁ προφήτης μέ προθυμία: «Ἴδού ἐγώ εἰμι· ἀποστείλόν με» (Ἠσ. στ' 8).

• Τό ἄλλο: Ἐκφράζει τήν ἀγωνία του, γιατί σκέπτεται καί τήν ἀναξιοτήτα καί τήν ἀδυναμία του: «Ποιός εἶμαι, Κύριε;». «Ἦ τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμα, ὅτι ἄνθρωπος ὢν καί ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος...» (Ἠσ. στ' 5). Ἐμεῖς δέν ἔχουμε μόνο χεῖλη ἀκάθαρτα, ἀλλά καταμαρτυρούμεθα ἀπό τό συνειδός ὡς ἔχοντες ἀκάθαρτη ζωή, ἀκαλλιέργητη ψυχή, ἀκάρτιστο νοῦν, προχειρότητα δουλειᾶς.

Τήν προχειρότητα στή δούλειψι στό χωράφι τοῦ Θεοῦ καί τήν ἔλλειψι στοιχειώδους καταρτισμοῦ καί τήν ἀπουσία θεολογικῆς καί πνευματικῆς ὑποδομῆς, μέ πολύ παραστατικό τρόπο ὁ Κύριός μας ζωγράφησε μέ τίς δυό ἐκείνες μικρές παραβολές. Πρόκειται γιά τήν παραβολή τοῦ οἰκοδομοῦντος πύργου (Λουκ. ιδ' 28-30) καί τοῦ ἐκστρατεύοντος βασιλέως (Λουκ. ιδ' 31-33).

• Στήν πρώτη γελοιοποιήθηκε ὁ ἄνθρωπος μέ τό μεγαλόπνοο σχέδιο νά χτίσῃ ὑψηλό πύργο. Καί αὐτό, διότι δέν εἶχε «τά πρὸς ἀπαρτισμόν» (Λουκ. ιδ' 28). Δέν εἶχε τά ἀναγκαῖα ὕλικά. Ὁχι!

Δέν φτάνουν τά σχέδια καί τά ὀράματα, γιά νά πυργωθῆ τό ἔργο τῆς ἱερωσύνης. Ὁχι. Δέν ἀρκοῦν οἱ ἐνθουσιασμοί καί οἱ προτροπές. Ἀπαιτοῦνται ἐφόδια πνευματικά, καταρτισμός, φόβος Θεοῦ.

• Στή δεύτερη παραβολή γελοιοποιήθηκε ὁ βασιλιάς, πού πῆγε νά ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον ἄλλου βασιλιά, πού διέθετε διπλάσιους στρατιῶτες ἀπό αὐτόν.

Δέν ἀρκεῖ ἡ στολή ἐκστρατείας γιά τήν ἐξάπλωσι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Πολύ περισσότερο δέν ἀρκοῦν οἱ μεγάλες τελετές μέ χρυσοῦφαντες στολές.

Χειροτονίες ὑπό... πίεσι!

Αιαδόθηκε, ὅτι δέν θά διορίζῃ πλέον τό Κράτος νέους ἐφημερίους, καί ἔσπυσαν μερικοὶ Μητροπολίτες νά χειροτονήσουν κυριολεκτικά «σωρηδόν» πρόσωπα ποικίλα. Λέγεται, ὅτι δυό ἀπό τοὺς νεωτέρους (κατά τήν ἐνθρόνισι) ἐπίσκοποι, μέσα σέ τέσσερις μῆνες χειροτόνησαν εἴκοσι νέους κληρικούς!

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ξένον καὶ παράδοξον! Ὑπῆρχαν, λοιπόν, στὴν περιοχή τους τόσα πρόσωπα μὲ οὐσιαστικά προσόντα, μὲ θεολογικὴ κατάρτισι, μὲ πνευματικὴ καλλιέργεια, μὲ ἀγιοπνευματικὴ πορεία, μὲ ταπεινότητα καὶ προσοχή βίου; Ἄν ὑπῆρχαν, εὖγε στους ἐπίσκοπους, πού τὰ ἀνακάλυψαν καὶ τὰ χειροτόνησαν.

● Ὑπάρχουν - λένε - ἐφημεριακά **κενά!** Σύμφωνοι. Γι' αὐτό, λοιπόν, θα σπεύδουμε πρὸς χειροτονία τοῦ ὁποιοδήποτε; Καμμιά ἐπισκοπὴ δὲν ἔχει ἀνάγκη πρεσβυτέρων, ὅση ἀνάγκη εἶχε ἡ πρώτη Ἐκκλησία. Καὶ ὅμως, παραγγέλλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸν ἐπίσκοπο καὶ συνεργό του Τιμόθεο: «Χείρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει» (Α' Τιμ. ε' 22).

● Ὑπάρχει θέμα κληρικῶν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι **ποσοτικό**: εἶναι **ποιοτικό**. Ἡ ποσότητα ὀφείλει νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ φιλτράρισμα τῆς ποιότητας. Μέτρο παρουσίας κληρικῶν δὲν εἶναι τὰ ἐφημεριακά κενά, ἀλλ' ἡ πνευματικὴ καταλληλότητα. Μὲ **κενούς** θὰ γεμίζουμε τὰ **κενά**;

● Συνῆλθε ἐκτάκτως στὶς 17 Ἰανουαρίου 2011 ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ποιὸ τὸ **ἔκτακτο**; Τὸ ὅτι τὸ Κράτος, ἐν ὄψει περιορισμοῦ τῶν δημοσίων δαπανῶν, ἐνδέχεται νὰ περιορίσῃ καὶ τὸν ἀριθμὸ νέων κληρικῶν!

Ὑπάρχουν βέβαια Μητροπόλεις, κυρίως παραμεθόριες, πού ἀντιμετωπίζουν πρόβλημα μὲ τὴν ἀπουσία ἐφημερίων σὲ μικρὰ χωριά. Ὅμως ὑπάρχουν καὶ Μητροπόλεις ἀστικῶν περιοχῶν μὲ πληθώρα ἐφημερίων, καὶ μάλιστα **νεαρῶν ἀγάμων** (ἐπικινδύνως παρόντων!).

Ἄλλὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία σήμερα ἔκτακτο γεγονός εἶναι ὄχι τόσο ἡ **ἀπουσία** ἐφημερίων, ἀλλ' ἡ... **παρουσία** ἀκαταλλήλων κληρικῶν!

● Τί θὰ γίνῃ μὲ τόσους νεαροὺς ἀναιδεῖς καὶ **προκλητικούς**, πού περιφέρονται μὲ ράσα (μὲ ὅσα καὶ ὅποια θέλουν);

● Τί θὰ γίνῃ μὲ κληρικούς, πού χειροτονήθηκαν γιὰ χωριά τῆς Πελοποννήσου π.χ. καὶ πηγαίνουν μόνο τὸ **πρωὶ τῆς Κυριακῆς**, ἐνῶ ὅλη τὴ βδομάδα γυρίζουν

στὴν Ἀθήνα, ἢ χειροτονήθηκαν γιὰ χωριά τῆς Μακεδονίας, καὶ περνοῦν ὅλη τὴ βδομάδα στὴ Θεσσαλονίκη, καὶ μόνο τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ μὲ τὰ πολυτελείας αὐτοκίνητὰ τους ἐμφανίζονται στό χωριὸ τους;

● Ποιὸς **δημόσιος ὑπάλληλος** πληρώνεται γιὰ νὰ «δουλεύῃ» τέσσερις ὥρες τὴ βδομάδα; (φυσικά ὑπάρχουν καὶ οἱ **τίμιοι** κληρικοί, καὶ πολλοὶ μάλιστα, πού ἡ ποιμαντικὴ τους μερίμνα εἶναι σχεδὸν ἐπὶ 24ῶρου βάσεως).

● Τί θὰ γίνῃ καὶ μὲ τοὺς Μητροπολίτες ἐκείνους, πού καμμιά ἀναστολή δὲν διαθέτουν στό νὰ χειροτονοῦν **τόν ὁποιοδήποτε**;

Ὁ μακαριστὸς ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος (Καντιώτης), ὅταν ἐγκαταστάθηκε ἐπίσκοπος τὸ 1967, βρῆκε ἐβδομήντα ἐφημεριακά κενά. Ἡ ἀπάντησίς τους στὶς πιέσεις νὰ προβῆ σὲ μαζικὲς χειροτονίες, ἦταν: «*Καλύτερα λαχτάρῃ ἱερέως, παρά ἀηδιά ἱερέως!*»

Καὶ ἄλλος ἐπίσκοπος, παλαιότερος, κοιμηθεὶς πρὸ πεντηκονταετίας, ὅταν ρωτήθηκε γιατί κλαίει στό κρεβάτι τοῦ πόνου, ἀπάντησε: «*Δέν ξέρω γιὰ ποιά ἀπὸ τίς χειροτονίες μου μὲ τιμωρεῖ ὁ Θεός!*»

Πορεία γιὰ τίς ἐκτρώσεις!

Εύαισθησία-ἀναισθησία! Θερμὸς μεσογειακὸς λαὸς θεωροῦνται οἱ Ἕλληνες. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ θερμότητά μας περιορίζεται στὶς φιλονικίες γιὰ ὑλικά δικαιώματα ἢ στό ἀναμμά μας γιὰ κομματικές καὶ ποδοσφαιρικές προτιμήσεις. Ὅχι γιὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.

Παράδειγμα τὸ θέμα τῶν **ἐκτρώσεων**.

● Εὐαισθησία ἔδειξαν γιὰ πολιτικὴ ἐκμετάλλευσι νεολαῖες ἀριστεριστῶν γιὰ τὴ φιλοξενία λαθρομεταναστῶν, καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς πᾶνε σὲ δικά τους κτήρια καὶ γραφεῖα, τοὺς στίβαξαν σὲ πανεπιστημιακὸ κτήριο τῆς Νομικῆς Ἀθηνῶν!

Δέν δείχνουν ὅμως καμμιά πολιτικὴ παράταξι, ἀκόμα καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία, εὐαισθησία γιὰ τὸ ἀφιλόξενον πρὸς τὰ **ἀγιώτερα ἑλληνόπουλα**. Ὅχι μόνο δὲν τοὺς ἐτοιμάζουμε φιλοξενία, ἀλλὰ σ' αὐτὰ, τὰ κυοφορούμενα δηλαδὴ

βρέφη, επιφυλάσσουμε τή βιαιότερη **ξέ-
ωσι**. Τά σκοτώνουμε μέ τήν έκτρωσι, μόνο
καί μόνο γιά νά μή τά δοῦμε δίπλα μας.
Φοβόμαστε, σάν τόν Ἡρώδη, μήπως καί
μᾶς βγάλουν ἀπό τό θρόνο τῆς καλοπε-
ράσεως καί τῆς φιλαντίας.

● **Ἀναισθησία!** Ἀποτρόπαιη ἀναισθη-
σία! Ἐγκληματική ἀναισθησία! Φοι-
κή ἀναισθησία μπροστά στήν ὁμαδική
βία, ὅπου κάθε χρόνο 300.000 παιδιά μας
πολτοποιοῦνται! Τά πό ὁμορφα λουλού-
δια πετιοῦνται στά σκουπίδια. Καί οὐ-
δεὶς πλέον στήν Ἑλλάδα συγκινεῖται.

Τότε, στό φοινικό τοῦ Ἡρώδη, ἀκού-
στηκε τουλάχιστον τό **κλάμα** τῆς Ραχήλ
καί ὁ θρῆνος τῶν μανάδων. Τώρα, στό φρι-
κτότερο φοινικό τῶν ἐκτρώσεων, ὄχι κλά-
μα, ἀλλά **βουβαμάρα**. Ὅχι θρῆνος, ἀλ-
λά... οἶνος, διασκέδασις καί χοροπήδη-
μα!

● Καί ἐνῶ ἐμεῖς ἀναισθήτως παρακο-
λουθοῦμε τή σφαγή τῶν νηπίων, ἔρχεται
ὁ ψυχρός βορᾶς νά μᾶς διδάξῃ τήν **εὐαι-
σθησία**.

Στή Ρωσία, στίς 11 Ἰαν. 2011, κληρι-
κοί καί λαϊκοί τοῦ Πατριαρχείου Μό-
σχας συγκεντρώθηκαν στήν πλατεία τοῦ
Καθηδρικοῦ Ναοῦ τῆς **Πετρονπόλεως**.
Γιατί; Γιά κάποιον μαγικό ἀριθμό, πού
πιθανόν νά φέρῃ κάποιον μελλούμενο θη-
ρίο; Συγκεντρώθηκαν γιά τόν πραγμα-
τικό ἀριθμό τῶν θυμάτων τοῦ **παιδοκτό-
νου θηρίου**, πού λέγεται ἐκτρωσις.

Σέ 4.000.000 ὑπολογίζεται ὁ ἀριθμός
τῶν παιδιῶν, πού σφάζονται κάθε χρόνο
στή Ρωσία, μέ τίς ἐκτρώσεις.

Ἡ συνδρομή τοῦ περιοδικοῦ

■ 10 Εὐρώ (€) τό χρόνο. ● Στό λογαρια-
σμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**.

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**»,
Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα. ● Στό
Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ
στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», Ἐθν. Ἀντιστάσε-
ως 103 (Ἅγιο Δημήτριον).

■ Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμά στό ὄνο-
μα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).
2103212713 καί **2109765440**.

● Σνάχτηκε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας
γιά νά προσευχηθῇ γιά τίς ἐκτρώσεις.
Δηλαδή:

● Γιά τά **βρέφη**, πού σφαγιασθηκαν;
Εἶναι βέβαια τά μόνα, πού δέν χρειάζο-
νται εὐχές ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν
τους! Οἱ ἀγγελικές τους ψυχές φτερουγι-
ζουν μαζί μέ τίς ψυχές τῶν **παιδομαρτύ-
ρων** τῆς Βηθλεέμ.

● Γιά τήν **τραγωδία** τῶν ἐκτρώσεων δε-
ήθηκαν τά μέλη τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλη-
σίας. «**Κύριε! Ὅχι ἄλλο αἷμα ἀθῶων στή
γῆ! Σέ παρακαλοῦμε: Νά σταματήσῃ τό
ἔγκλημα αὐτό, γιατί φοβόμαστε τήν ἐ-
πικειμένη δικαία ὀργή**».

● Γιά τοὺς **φονιάδες**, γονεῖς καί γιαι-
τρούς, πού βαρύνονται μέ τό ἀσῆκωτο
ἔγκλημα τῶν ἐκτρώσεων, καί γι' αὐτούς
προσευχήθηκε ἡ Ρωσική Ἐκκλησία. Νά
μετανοήσουν, νά κλάψουν, νά ἐπανορ-
θώσουν, ὁ καθένας μέ τόν τρόπο του, τή
φρικτή ἀδικία.

Αὐτά στή Ρωσία. Ἐδῶ; Πότε ἡ Ἱεραρ-
χία μας θά ὀργανώσῃ **πανελλαδική σύν-
αξι** γιά τίς ἐκτρώσεις; Πότε ὡς πρῶτο θέ-
μα θά ἀντιμετωπίσουμε τό αἷμα τῶν ἀ-
θῶων, πού χύνεται στήν ἐλληνική γῆ;

Πότε; Δέν ἀκοῦμε; Τό αἷμα τῶν βρε-
φῶν, ὡς αἷμα Ἄβελ, κράζει (Ἐβρ. ιβ' 24).
Καί βοᾷ: «Ἐως πότε, Κύριε;» (Ἰακ. ε' 4).

Ὁρκωμοσία ἢ εὐλογία;

Ἦ ὁ νά καλῆται ἡ Ἐκκλησία νά εὐλο-
γῆ τήν ἐγκατάστασι τῶν νέων δη-
ξμοτικῶν ἢ περιφερειακῶν ἢ πολι-
ξτικῶν ἀρχόντων εἶναι αὐτονόητο. Ἀλλά
καί πάλι, ὅταν διαπιστώνη δυσφορία,
ἄς εἶναι **διακριτική** ἢ παρουσία τῶν λει-
τουργῶν της. Δέν εἶναι ἐκκλησιαστικός
χώρος τό δημαρχεῖο ἢ τό βουλευτήριον,
γιά νά ἐπιβάλλουμε τήν τάξι καί τήν ἡ-
συχία πρὸς τέλεσι ἱερουργίας.

● Ὑπάρχουν **ἀρχοντες**, πού καί σέβου-
νται τήν Ἐκκλησία καί ζητοῦν τήν εὐλο-
γία της καί πιστεύουν στήν ἐνίσχυσι τῆς
ἀγιαστικῆς της χάριτος.

● Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλοι, πού δέν
ἔχουν χριστιανική πίστι, πιθανόν δέ νά

είναι και στρατευμένοι στην **ἀθεία**. Γι' αυτούς ισχύει τό «Μή δώτε τό ἅγιον τοῖς κυσί» (Ματθ. ζ' 6) και τό «Ἐκτινάξατε τό κοιροτόν τῶν ὑποδημάτων» (Ματθ. ι' 14).

- Ἐκεῖνο πού δέν εἶναι αὐτονόητο, εἶναι ἡ **ὄρκωμοσία**. Ὅποιοσδήποτε ὄρκος (θρησκευτικός ἢ πολιτικός) δέν ἀποτελεῖ ἐγγύησι τηρήσεως τῶν διατεταγμένων. Πρός τί, λοιπόν, ὁ ὄρκος; Γιά νά καθίστανται και ἐπισήμως **ἐπίορκοι** οἱ πολῖτες ἢ οἱ ἄρχοντες; Πρό παντός, πρὸς τί ὁ ὄρκος ἐπὶ τοῦ **Εὐαγγελίου** τοῦ Χριστοῦ, πού ρητῶς ἀπαγορεύει τόν ὄρκο; (Ματθ. ε' 34).

- Ἀλλοίμονο ἂν οἱ σχέσεις Πολιτείας και Ἐκκλησίας συμποσοῦνται στό θρησκευτικό ὄρκο! Γιά τούς πιστούς Ἑλληνες εἶναι βαθεῖα ἡ σχέση. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ **καρδιά** τοῦ Ἐθνους.

Ἄν δέν θέλουν τήν Ἐκκλησία ὡς καρδιά και πνοή, τί νά τήν κάνουν τήν **ἀγιαστούρα** της;

Ὁ ἄγνωστος Ν

Μακάρι νά σέ ξέρη ὁ Θεός, και ἄς σέ ἀγνοοῦν οἱ ἄνθρωποι! Ἡ Ἐκκλησία ὁμως γνωρίζει τούς διακόνους της και τό λαό της. Ἔχει τά **δίπτυχα** της.

- Κάθε χρόνο ἐκδίδει εἰδικό τόμο. Ἐκεῖ βλέπεις τόν διοικητικό καταμεριμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου. Βλέπεις τίς κατά τόπους ἐκκλησίες. Βλέπεις ἐπικοινωνιακά στοιχεῖα (διευθύνσεις, τηλέφωνα, ἠλεκτρονικά ταχυδρομεῖα, ιστοσελίδες κ.λπ.).

- Χρειάζονται τά «**Δίπτυχα**», ὅπου και τό τυπικό τῶν ἀκολουθιῶν; Ἀσφαλῶς. Μποροῦσαν βέβαια νά εἶναι πιό ὀλιγοσέλιδα. Τί χρειάζονται π.χ. οἱ **φωτογραφίες** τῶν ἐπισκόπων; Μόνο περιέργοι τύποι φυλλομετροῦν τά «**Δίπτυχα**» γιά τίς φωτογραφίες. Και πολλές λεπτομέρειες ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρεσιῶν θά μπορούσαν νά λείπουν.

- Ἄλλ' ἐνῶ **παρελαύνει** πλῆθος ὀνομάτων, κληρικῶν και λαϊκῶν, ἀνδρῶν και γυναικῶν, ἀπό τίς σελίδες τῶν «**Διπτύχων**» τῶν τόσων πολλῶν προσώπων, πού δέν εἶναι δυνατόν «ἀριθμησαί» (Ἀ-

ποκαλ. ζ' 9), ἀπουσιάζει ἐσκεμμένα και προκλητικά τό ὄνομα ἐνός ἐπισκόπου. Πρόκειται γιά διακεκριμένο γιά τή σοφία και τήν ἀγία βιοτή του ἐπίσκοπο. Εἶναι ὁ **Μητροπολίτης Νικόδημος (Γκατζιρούλης)**, «ἀνὴρ πλήρης Πνεύματος ἀγίου και σοφίας».

- Εἶναι **καθηρημένος** ὁ ἐπίσκοπος Νικόδημος, και γι' αὐτό τόν ἀγνοεῖ ἡ διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος και ἔδωσε ἐντολή νά μή καταχωρηθῇ τό εὐλογημένο ὄνομά του στό «**Δίπτυχα**»; Ὁχι. Ἔχει ἀκώλυτη τήν ἀρχιερωσύνη.

- Τότε γιατί ἀπουσιάζει τό ὄνομά του; Διότι - λένε μερικοί - ἔχει πάνω του κάποιον **ἐπιτίμιον ἀκουωνησίας**.

Και ἂν αὐτό ὑπῆρχε πραγματικά, ἐρωτᾶται: Ὅταν ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶχε ἐπιβάσει στόν μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος Χριστόδουλο παρόμοιο ἐπιτίμιο, ὁ **Χριστόδουλος** ἔπαυσε νά εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος; Ἐπαυσε νά λειτουργῇ; Ὁχι.

- Τό προκλητικό στόν περίπτωσι τοῦ Νικοδήμου εἶναι, ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σέ περυσινή της συνέλευσι, **ἤρε** τό περιβόητο ἐπιτίμιο.

Και ἐρωτᾶται: Γιατί δέν κοινοποιήθηκε στόν ἐνδιαφερόμενο (τόν Νικόδημο) ἡ Συνοδική ἀπόφασις; Γιατί δέν μετέβηκαν πρὸς συνάντησί του οἱ ὀρισθέντες ἐπίσκοποι;

- Σάν ἄλλος **ἄγνωστος Στρατιώτης** ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος, Μητροπολίτης Νικόδημος (Γκατζιρούλης) ἔχει πέσει ἀπό τά **βόλια** συνεπισκόπων του, ὅπως ἄλλωστε και τόσοι ἅγιοι, και μάλιστα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Και τώρα ἡ **χαριστική βολή**:

«**Σέ ἀγνοοῦμε! Γιά μᾶς δέν ὑπάρχεις. Ἄν μπορούσαμε, θά σοῦ καίγαμε και τά βιβλία σου, ἔστω και ἂν και μεις τά ἀναγνωρίζουμε ὡς ὑπέροχα.**»

- Μόνο πού δέν μπορούν οἱ ἐχθροὶ συνεπίσκοποι τοῦ Νικοδήμου νά ἐπεμβοῦν και στό **Δίπτυχα τοῦ Οὐρανοῦ** και νά δώσουν ἐντολή: «**Οὐ μή γραφῇ τό ὄνομα Νικοδήμου!**»